

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Γλυκὰς στιγμές...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ Κ. ΦΟΡΕ

Ο κ. Φορέ έφτασε μόνος του στο σπίτι του κατά τα μεσάνυχτα, γυρίζοντας από το όρεινό Λουσσόν, όπου είχε πάει με τη γυναίκα του για να λάβη μέρος στα χειμερινά σπορ. Έπλავσε άμεσα και ξύπνησε την άλλη μέρα πολύ άργα. Μόλις νύχθηκε, έγραψε μερικά γράμματα, έπειτα φώναξε την υπηρέτριά του, την Ιουλία και, αφού την ειδοποίησε πως η γυναίκα του θα γύριζε αύριο ή μεθαύριο, έβγηκε λέγοντας πως θάτρωγε το μεσημέρι στη Λέσχη.

Ύστερ' από το γεύμα μιά δυνατή χιονοθύελλα ένέσκηψε στο Παρίσι. Ο κ. Φορέ όταν είδε τον κακό καιρό, άποκόισε να μπει στη Λέσχη ως το βράδυ, παίζοντας μπριτζ με τους φίλους του. Όταν γύρισε σπίτι του έλε της Ιουλίας :

— Άκουσε Ιουλία, ίσως να μη φάω το βράδυ στο σπίτι. Άν έλθουν γράμματα, βάλε τα στο γραφείο μου. Όπωσδήποτε να μη με περιμένετε άργότερα από τις έφτάμισυ... Άλθε κανείς να με ζητήση ; Έτηλεφώνησαν από πουθενά ;

— Όχι, κύριε, άπάντησε η υπηρέτρια. Υπάρχει μόνο ένα τηλεγράφημα...

— Ένα τηλεγράφημα ; ... Έ, καλά, να το βάλεις μαζί με τα γράμματα... η όχι φέρτο δώ καλύτερα... Δέν ξέρει κανείς τι συμβαίνει... ίσως να είναι τίποτε βιαστικό. Άνοιξέ το και διάβασέ μου το... Έ, λοιπόν έμπρός ! Ιουλία, άκου ; Περιμένο !

Η Ιουλία, με φωνή πνιγμένη, και τόσο τρεμουλιαστή, έδωσε μόλις άκουγότανε, διάβασε :

Έ κ. Φορέ βρέθηκε νεκρή στο βάθος μιάς χαράδας, Έλετε άμέσως...

Ο κ. Φορέ άφησε μιά κραυγή όδύνης και άπελευσίως, έσπρωξε την πόρτα μ' ένα χτύπημα του ώμου του και έωρμησε στο σαλόνι φωνάζοντας :

— Η γυναίκα μου σκοτώθηκε ! Η γυναίκα μου πέθανε !

Η υπηρέτρια είχε πέσει σε μιά πολτρόνα κ' έκλαιγε :

— Η κυρία... η καμήνη ή κυρία !...

Έπειτα γύρισε στον κύριο της πουζε ξανά-μην μέσα και τού είπε :

— Μήπως θέλετε ένα ποτήρι νερό ; Μήπως θέλετε να σας κάνω λίγο άερα ;

Μήπως είναι άνάγκη να φωνάξω το γιατρό ;

Έκείνος άρνείταν με το χέρι. Και όταν τέλος μπόρεσε να μιλήσει, έτραύλισε :

— Το τηλεγράφημα, δώσε μου το τηλεγράφημα !

Τό διάβασε και τό ξαναδιάβασε, κινώντας μηχανικά τα χείλη του, άν να μη μπορούσε να πιστέψη στην τρομερή είδηση...

Ύστερα σηκώθηκε με πόδια τρεμάμενα, έμπηκε στο σκουα-στήριό του και κάθισε έμπρός στη φωτογραφία της γυναίκας του, που την είχαν κάνει πριν από δύο ή τρία χρόνια και είχε άρχεισι να κτρινίξη στην κορνίζα της.

Επί τέλους έκτύπησε την υπηρέτριά του και της είπε :

— Πήγαινε, καμήνη Ιουλία, πήγαινε να φάς... Μη φροντίζεις για μένα... Τάχω χαμένα... Η στάσι... στάσι... Μου δίνεις, σε παρακαλώ, τον οδηγό των σιδηροδρόμων... Κάπου θά είναι. Δέν ξέρω πού... ψάξε... ά, σ' εύχαριστώ !

Μιλούσε με άνοιξη φωνή, με μικρές κομματιαστές φράσεις, με την υπερβολική ευγένεια που έχει κανείς στους φοβερούς θυμούς και στους πολύ μεγάλους πόνους.

Έξεφύλλισε τον οδηγό των σιδηροδρόμων, είδε πως έφευγε άπ' τό Παρίσι τρέινο για τό Λουσσόν στις 8 και 40' τό βράδυ και έφθανε στις 10 τό πρωί και είπε :

— Φεύγω άπόψε... Έτοιμάσε μου την βαλίτσα μου !

***

Όλη τη νύχτα έμεινε όρθος στο διάδρομο του βαγονού, κεντίζοντας άδιάκοπα, με τό μετεπο κολλημένο στο τζάμι τού παραθύρου, και με τά μάτια χαμένα μέσα στο μαύρο κενό των τοπίων που περνούσαν μπρός του...

Άγην ώρα ύστερ' άπ' την άνατολή του ήλιου άκουσε να φωνάζουν : Λουσσόν, Λουσσόν ! Παγωμένοι από την άβυστία δολοχρησ νύχτας κ' άπ' τό κροϊνό τσουχτερό κρύο, έκάτεβηκε από τό τρέινο και πήγε στο ξενοδοχείο.

Μόλις μπήκε, ό διευθυντής τού ξενοδοχείου τον έπλησίασε με συμπάθεια :

— Ό, κύριε, τί τρομερό δυστύχημα !

Ο Φορέ ψιθύρισε :

- Πού είναι ;
- Έδώ στο διαμερίσμα σας.
- Θέλω να την ιδώ...

Και άργά, βαριά, χωρίς να βλέπει τους όμιλους των ταξιδιωτών που έσταματούσαν στο πέλασμά του, άνέρηκε τη σκάλα, τραυλίζοντας σε κάθε σκεδόν ακαλοπάτι την ερώτηση :

— Μά πώς έγινε ; Πότε ;
— Δέν ξέρουμε, κύριε... ψιθύριζε ό ξενοδόχος... Κανείς δέν ξέρει, εινε πράγμα άκατανόητο. Χθές, ένα χαμίνι που κατέβαινε άπ' τη λίμνη, άνεκάλυψε τό σώμα στην χαράδρα. Θά ήταν όκτώ ή έννά τό πρωί. Άμέσως έτρεξε στην άστυνομία. Εινε ευτύχημα που τό παιδί πέσεσ από κει, γιατί λίγες ώρες άργότερα, μέ τό χιόνι που πέφτει διαρκώς θά σκεπαζόταν και ποιάς ξέρει για πόσον καιρό... Στην άρχη μετέφεραν τό σώμα στη δημαρχία. Ή άτυχη ή γυναικα δέν εινε κανένα χαριτί έπάνω της. Ύστερα έκαναν έρευνα στα ξενοδοχεία. Κ' έπειδή δέν είχαμε ίδιή την κυρία από τότε που φύγατε, φορηθήκαμε μπήπως ήταν αυτή. Έπληγα άμέσως στη δημαρχία, άναννώρισα τό σώμα κι' έζήτησα να μεταφερθή έδω... Μου φάνηκε πιό σωστό.

Ήν τώ μεταξύ ειλαν φθάσει έμπρός στην κάμαρη. 'Ο διευθυντής ζήτησε την πόρτα. 'Ο κ. Φορέ γονάτισ κάτω χωρίς να υπετάξη μπρός του. Ήταν υπερβολικά συγγυνημένος. Κατόπιν σηκώθηκε και μπήκε μέσα. Ή Γυναικα του, ή λατρευτή του γυναικα, κοιτόταν μπρός του νεκρή. Αυτό λαμπάδες φώτιζαν τό νεκρό της. 'Ο κ. Φορέ ρίχτηκε την φίλησ κι' άρχισε να κλαίει σάν μικρό παιδί.
— Άγάπη μου !... Μικρούλα μου !... Άγαπημένη μου !...
***

Τό πρωί ένας χοροφύλακός έδωσε στον κ. Φορέ μία κλήσι του άνανητού. 'Ο κ. Φορέ έπληξε άμέσως. Έπερίμενε σκεδόν μίαν ώρα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, πολύ θερμασμένο, όπου, μπρός εις ένα τραπέζι, ένας γραφεύς έταξινομούσε δικόγραφα.

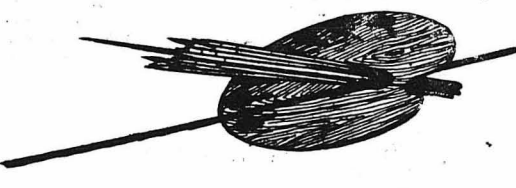
'Ο άνακρητής έφθασ' έπι τέλους και ζήτησε συγγνώμη που άργησε. Είχε πάει στό ξενοδοχίο για την έκτέλεσι μερικόν τυπικών άνανητικών πράξεων. Ύστερα έκάθησε, άφού έπρόσφερε κάθισμα στον κ. Φορέ.

— Θά ήθελα να μή σας ταράξω στον πόνο σας, του είπκε, αλλά ή δικαιοσύνη έχει ανάγκη από μερικές πληροφορίες, που μόν οις μπορείτε να μου δώσετε. Δέν θα σας άπασχολήσω άλλωστε παρά λίγα λεπτά.
'Ο κ. Φορέ έκανε μίαν έλαφρή κλίσι της κεφαλής του.

- Είμαι στη διάθεσι σας, ψιθύρισε.
- 'Ο άνακρητής γύρισε τότε πρds τον γραφεύ του.
- Είσαί έτοιμος, λαυρένι; ρώτησε. Καλά. Έχετε την καλοσύνη κύριε, να μου δώσετε τό οικογενειακό όνομα της κυρίας σας ; ειπε κατόπιν στον κ. Φορέ.
- Μαργαρίτα Λαμπρό, άπάντησε αυτός.
- Πόσον έτών ήταν ;
- Είκοσι τεσσάρων ;
- Πριν από πόσο καιρό είσατε παντρεμένοι ;
- Πρd πέντε χρόνων.
- Δέν είχατε παιδιά ;
- Όχι.
- Είχατε έλθει στό Λουσόν για να μέινετε καιρό ;
- Όχι, είσατες περαστικοί. Θέλαμε να δοήμε τά χειμωνιάτικα σπόδ που γίνονταν έδω, σε τρεις ήμους μέρες έβραυθήκαμε και είχαμε άποφασίσει να φύγουμε.
- Γιατί έφύγατε μόνος σας ; Ή κυρία Φορέ ήταν άρρωστη ;
- Όχι, λίγο κακοδιάθετη μόνον.
- Και δέν περιμένατε να γίνη καλά ;
- Δέν ήταν δυνατόν αυτό γιατί είχα βιαστικές έγγραφικές παρσία. Δέν ήταν άλλωστε, όπως σας είπα, σοβαρή ή άδιαθεσι της γυναικας μου και γι' αυτό έβρυγα πρώτος.
- Δέν ύπληξε καμιά παρηγήγησι μεταξύ σας, κανένα μικροκαυθαδάκι ;
- Τίποτε από αυτό. Έπιτρέψατέ μου όμως, κύριε άνακρητά, να σας πώ, ότι δέν έννοω τί σχέσις ήμπορει...

— Θέξ μου ! τά σοβαρώτερα γεγονότα ηγηάζουν καμιά φορά από τις πιό άσημνες αιτίες... Φυσικά ό δρόμος της λίμνης του. 'Οξ εινε άπότομος και πολύ στενός. Δέν ξέρω άν δυστυχήματα άνάλογα με αυτό που μάς άπασχολεί, συνέβησαν και άλλοτε, εινε όμως βεβαίο πως ήμπορούν να συμβούν. 'Ο έκδρομείς μπορεί να παραπατήση. Λίγο να ύποχωρήση τό χόμα, μία πέτρα να έσκολλήση κάτω από τά πόδια του φθάνει για να προκληθή ή πτώσις τρομερή στό μέρος εκείνο, όπου εινε πολύ βαθιά ή χαράδρα. Αυτό όμως εινε μία ύπόθεσις... Ίδου τώρα και μία άλλη. 'Ο περιπατητής εινε θλιμμένος. Σκυβεί στον κρηινό, ό κρηινός τόν μαγνητίζει, τόν τραβά... ηήδη και...
'Ο κ. Φορέ έγινε κάτοργος.

— Πήγε λοιπόν την λέξι, φώναξε. Ύποπτεύεστε πως πρόκειται περι αυτοκτονίας ; Άλλά δέν έχετε καθόλου δικηνο, κύριε άνακρητά. Εινε έντελώς άπίθανο αυτό, έντελώς αδύνατο ! Γιατί ή γυναικα μου θ' αυτοκτονούσε ; Έξούσαμε άγαπημένη, είχαμε τις ίδιες ιδέες, τά ίδια γούστα... Χωρίς να εινε μεγάλη ή περιουσι μας, μάς έπέτρεπε να κάνουμε μία ζωή άρκετά ευχάριστη... Με μία λέξι, τίποτε δέν ήμπορούσε να την ώθήση σε μία τέτοια τρέλλα.
'Ο δικαστής έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός.

— Αυτό που μου λέτε κύριε, ειπε, με φέρνει σε άμηχανία, γιατί αυτή ή λύσις του δράματος που σας είπα, εινε ή μόνη. Στην άρχη έπίστευα—τό πράγμα ήταν τώσον απλό—πως έγινε δυστύχημα, και, μα την άλήθεια, θά έσταματούσα την έρευνά μου, όταν ένας οδηγός που με συνώδευσ στον τόπο του δυστυχήματος, μου έδειξε ότι τό μέρος που έγινε ή πτώσις διν έφερε τό παραμυρό ίχνος έγκληματώσεως. Άρα, δέν συνέβη δυστύχημα. Ύπαρχει όμως και κάτι άκόμη τό άνεύρητο. Τό σώμα της γυναικός σας δέν άφησε πέφτοντας κανένα ίχνος στά πλευρά τό κρηινό. Ύποθέτει κανείς δηλαδή, ότι ηήδησε από τό τρομερό αυτό ύψος ή κυρία σας μόνη της ! Οι λόγοι αυτοί μ' έκαναν να έγκαταλείψω την ίδια πώς συνέβη δυστύχημα και να σκεφθώ μήπως έπρόκειτο περι αυτοκτονίας. Με την αυτοκτονία, φυσικά, ξηγηθύνται όλα και γι' αυτό προόλίγω σας ρώτησα άν εινε γίνη καμιά συζήτησις ή παρετήγησις μεταξύ σας, πράγμα που θά ήμπορούσε να με βοηθήσει στις έρευνές μου. Σας όμως μού είπατε πως δέν συνέβη τίποτε τέτοιο. Ήν τούτηη περιπτώσι θά βρεθώ στην άνάγη να παραμερίσω και τη δεύτερη αυτή ύπόθεσι και τότε πειά δέν μένει παρά μία μόνον: Τό έγκλημα !... Έννοείτε ; Ή κυρία Φορέ εινε μαζί της χρήματα, κοσμήματα ...
'Ο κ. Φορέ εινε κάνει πράγματι μία χειρονομία.

— Ναί, κύριε άνακρητά, δέν σας είπα όλα την άλήθεια. Ένόμιζα πως ήμπορούσα να κρατήσω για μένα μόνον μερικές λεπτομέρειες της ιδιωτικής μας ζωής, αλλά τώρα βλέπω πως πρέπει να σας τις πώ. Δέν πρόκειται, βέβαια, για ώρισμένα γεγονότα. Άλλά και τέτοια που εινε, μού φαίνεται πως ήμπορούν να σας διαφωτίσουν. Από ένα σύνολο ένδειξεων και συμπυλώσεων, που θά σας πώ σύντομα, θά προχρημη πιστεύω και για σας ή ίδια άλμβρη βεβαίωτης, ή οποία άπ' την πρώτη στιγμή γεννήθηκε και σε μένα. Στην πρώτη περιόδο της συμβιώσεώς μας έπεράσαμε άλήθεια, καλά. Ύστερα ή γυναικα μου άρρώστησε. Την έφερα έδω, στό νότιο μέρος, και από εκείνη την στιγμή ό χαρακτήρας και ή διάθεση της, άλλαξαν έντελώς. Την ευθύμια της την άνικαιτέστερη μά θλιψώ που τίποτε δέν ήμπορούσε να την διαλύσει, μά άλλόποτη νευρωκότης. 'Ο πατέρας της εινε πεθάνει νεός από φθισι και μιλούσε γι' αυτό διαρκώς, μέ άγωνία λέγοντας πως άν έπροσβάλλετο άπ' την ίδια σφραυόσει, θά προτιμούσε ν' αυτοκτονήση. Την πήγα σε πολλούς γιατρούς, έκανα συμβούλια. Όλες ή γνωμοδοτήσιες ήταν καθησοχηστικές. Ή γυναικα μου ήσυχάζε λίγο, ύστερα όμως από μερικές ήμέρες ξαναάρχισε τά ίδια. Δέν θέλω να πεθάνω σαν τόν μπαμπά ! φώναζε. Ερωα καλά τί θά κάνω ! Σιγά-σιγά ή σκέψις αυτή της έγινε τόσο βασανιστική, ώστε πήρε την άπόφαση να κινή τη διαθήκη της. Προσπάθησα να γυρίσω τό πράμα στό άστείο, λόγω της δ,τι λέγονν συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις. Έδειξη όμως μου άπάντησε πως τά λόγια μου ήσαν περι τώ, ότι κανένας δέν ξέρει τί μπορεί να τό συμβή και, για να μη την δυσαρεστήσω, την άφησα να κινή, ότι ήθελε. Έγραψε, λοιπόν, τη διαθήκη της, με μία έπιμέλεια, με μίαν άκρίβεια στις παραμικρότερες λεπτομέρειες, που μου έκανε εκπλήξι. Αυτό συνέβη λίγες μέρες πριν φύγουμε, και άκριβώς, για ν' άφήση της θλίβερός της σκέψις, της έπρότεινα να ταξιδεύουμε στό μέρος αυτό. 'ΟΛ' αυτά, κύριε άνακρητά, σας τά έμπιστευώμαι για να συντομεύσω τις έρευνές σας, για να ήμποδίωσα ν' ένοχληθή όποιοσδήποτε άνθρωπος. Σας έρμοιολογώμαι τόν καμμό της ζωής μου. Δέν θα συγχωρήσω ποτέ στον έαυτό μου τό ότι άφησα μόνη της την δυστυχιμένη ή γυναικα μου. Θά έπνοούσα όμως περισσότερο άν ή οικογένεια της έμάθαιναν πως αυτοκτονήσε. Έχει μητέρα και μίαν άδέλαφ. Σκεφθήτε τί κακή έντύποσι θά τους κάρη ή λέξις 'αυτοκτονία'...
'Ο δικαστής έσκυψε τό κεφάλι του.

— Έχετε δικηνο, ειπε. Δέν πρέπει να προφερθή ή λέξις 'αυτοκτονία' και να είσατε βέβαιος πως δέν θά προφερθή. Έχω όμως μίαν ερώτησι ακόμα να σας κάνω. Πρd όλίγω μιλήσατε για μία διαθήκη. Σας πούν άφησε ή κυρία Φορέ την περιουσι της ;
— Στην άδέλαφ της. Έπειδή δέν εινε παιδιά, ήταν φυσικό ή περιουσιά να ξαναγυρίση στην οικογένεια της.
— Πολύ φυσικό ! ειπε ό άνακρητής.
— Ή διαθήκη της βριόκειται στό συμβολαιογραφείο Πονσι, στό Παρσία.

'Ο κ. Φορέ λέγοντας τά λόγια αυτό σηκώθηκε. 'Ο άνακρητής, όμως, τώ έκανε νεύμα να καθήση.
Σας έκανα αυτή την ερώτησι, ειπε, γιατί βρήκατε στά χαρτά της κυρίας Φορέ, σ' ένα μικρό άσκηνο, να σ' αυτόν έδω, μία διαθήκη νεωτέρας ήμερομηνίας—εινε της 8ης κι' έχομε 15 Δεκεμβρίου σήμερα—διαφέρει πολύ από αυτήν που είπατε σεις... Νά σας τί διαβάσα, εινε σύντομη πολύ. Κι' άρχισε να διαβάη ;
'Αφήνω όλη τη περιουσιά μου, στον άντρα μου. — Εινε αδύνατον, φώναξε ό κ. Φορέ... Μία τέτοια μεταβολή στας διαθέσεις της γυναικας μου !.
— Διαβάστε, παρακαλώ, ειπε ό άνακρητής.
'Ο κ. Φορέ έπληξε τό χαρτί τρέμοντας. Ήν τώ μεταξύ ό άνακρητής έξακολούθησε :
— Ή τόσο όπλη αυτή την έπι-

φάνειά της ύπθεσας, είνε γεμάτη από άνικρουόμενες λεπτομέρειες. Όταν ακούπισαν τό χιόνι, βήκαν στην γή Ιχνη βηματών. Τά Ιχνη αυτά, Ιχνη παπουτσιών γυναικείων και Ιχνη παπουτσιών άνδρικάν σταματούν στο μέρος όπου έβγνε ή πτώσις. Αυτό είνε παράξενο. Άλλά πιδ παράξενο άκόμα είνε τό ότι τά παπούτσια τής κυρίας Φορέ προσαμόζονται άκριβώς στα Ιχνη τών γυναικείων ύποδημάτων. Και τό πιδ παράξενο, είνε πός στην κάθοδο φαίνονται μόνο τά Ιχνη τών άνδρικάν βηματών! Πιδός είνε λοιπόν, ό άγνωστος αυτός ταξιδιωτής, που έκανε άκριβώς τον ίδιο περιπάτο με τή φτωχή σας γυναικα, έσταμάτησε στο σημειον που σταμάτησε κι' έκείνη και ύστερα γύρισε πίσω: "Άλλωστε τά παπούτσια γιά τά όποια μιλώ, έχουν φόρμα άμερικάνικη, και δέν ειχε άνάγκη ό άγνωστος περιπατητής παρά ν' άντικαταστήση τά παπούτσια που φορούσε τότε με παπούτσια φόρμας γαλλικής... νά σαν τά δικά σας, γιά νά παραπλανήση όλες τις έρρυνες τής άστυνομίας. Άλλά έδιαβάσατε, μου φαίνεται, τή διαθήκη. Τι φρονείτε γι' αυτό τό έγγραφο;

— Φρονώ, άπάντρες σοβαρός ό κ. Φορέ, πός ό γραφικός χαρακτήρ ειχε χωρίς άμφιβολία τής γυναικας μου, πράγμα όπως πού δέν με έμποδίζει νά μη τήν θεωρώ έγκλητη στην διαθήκη αυτή.

— Και άν αυτή είνε ή θέλησις τής νεκράς;

— Τι σημάειν, κύριε άναρχιτά; Μπορώ νά δεχθώ αυτή τή διαθήκη; Σάς φατώ, μοροό; Τι θάλεγε ό κόσμος τότε γιά μένα;

— Τι θάλεγε;

— Θάλεγε, θά ύπομαζόταν ίσως πός έβαλα τήν γυναικα μου νά συντάξη τή διαθήκη αυτή κι' ύστερα τή σκότωση!... Και δέν θά τάλανε μόνον όλος ό κόσμος άλλά θά τό ύπομαζόσατε και οις, Δέν είνε; Έτσι; Ναι, ναι θα μοι τό λέγατε και οις ό ίδιος και άπορώ πός δέν μοι τό λέτε, άφοι καταλαβαίνω πός τό ύπομάστε κι' όλας...

Ό άναρχιτής χαμογέλασε και άπάντησε:

— Γιατί δέν σάς τό λέω, ειπατε; Γιατί άναλάβετε νά τό πήτε μόνος σας!...

Συγχρόνως έβγαλε από έναν φάκελλο δύο σιδηροδρομικά εισιτήρια.

— Ίδου κ. Φορέ τί άποδεικνύει τήν ένοχη σας, ειπε με σοβαρή φωνή. Όταν άναχωρήσατε ά τό Πάρισι γιά νά ρθίτε έδώ βγάλατε γιά μέν τήν γυναικα σας εισιτήριο άπλής μεταβάσεως, άνευ έπιστροφής δηλαδή, γιατί έξρατε πός ποτέ δέν θα γύριτε πειό πίσω και γιά τόν έαυτο σας εισιτήριο μετ' έπιστροφής, γιατί ειχατε κανονίσει τό σχέδιό σας προκαταβολικώς. Τά εισιτήριά σας αυτά τά έλαβα χθές από τό σταθμό του Ντ'. Όροσ. Γιατί βγάλατε εισιτήριο μετ' έπιστροφής άφοι δέν έξρατε, όπως λέτε, ότι θα σας παρουσιαζόταν άνάγκη ν' άφήσετε τή γυναικα σας έδώ και νά γυρίσετε μόνος σας πίσω; Μπορείτε νά μοι τό εξηγήσετε αυτό; Γιατί δέν βγάλατε και τής γυναικας σας εισιτήριο μετ' έπιστροφής, όπως κάματε γιά τόν έαυτο σας; Κ' ειπιατε άφοι ήταν άνάγκη νά φύγατε ξαφνικά γιά τό Πάρισι γιατί φύγατε τό βράδυ; Γιατί κρησφίγατε όλο τό άπόγευμα; Πού εισάσατε; Νά σας τό πω ένώ; Παρασύρατε τή γυναικα σας στο γεμερό και τήν ρίξατε κάτω!... Ναι, έτσι είνε, ειχατε προμελέτησι τό έγκλημα!...

Ένώ μιλούσε ό άναρχιτής, έκαμνε συγχρόνως νεύμα στον γραμματέα του. Αυτός βγήκε μιά στιγμη έξω και γύρισε πίσω μαζύ μ' ένα χαροφύλακα.

Ό κ. Φορέ τινάχτηκε ξαφνικά επάνω, άνοιξε τά χειλή του, προσπάθησε νά μιλήση άλλα κανείς ήχος δέν βγήκε απ' τό στόμα του. Κάτωρος, μόνο με τά μάτια γυρολόμνα, με τά μαλλιά σηχωμένα απ' τή φοίχη, με γόνατα πού έτριμαν, άπλωσε τά χείρια του γιά νά τού περάση ό χαροφύλαξ τις χειροπέδες του δεσμών του!...

Μαρις Λεβέλ

ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΖΕΙ

Ό Άγγλος περιηγητής Ντόχες κατά τήν τελευταίαν του περιουσία στη Νότιο Άφρικη, άνεκαίνυε ένα περιεργότατο δέντρο τό όποιο όταν φυσή ό άνεμος σφυρίζει μ' ένα δαιμονισμένο θρόρυθο. Το δέντρο αυτό ονομάζεται από τους ιθαγενείς Τζοφρά, είνε δέ ένα είδος άκακίας, από έκείνες ή όποιες φυτώνουν και εις τά δικά μας κλίματα. Σύμφωνα με τις έρρυνες τών φυσιολογών, οι μωσιακές ιδιότητες του δέντρου αυτού προέρχονται από κάποιο έντομο τό όποιον κατατρώγει τ' άγκάθια του, γιά νά άπομυζήση τό κομι πού ύπάρχει μέσα στον κορμό του. Με τον τρόπο αυτό κυλαίνεται τό περιεργο αυτό δέντρο και μεταβάλλεται σε σφυρίχτρα πού βγάει ένα παράξενο ήχο.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ένα παιδρο πρόσωπο με δυο γελοστά μάτια είνε καλύτερο δώρο και από μιά πλούσια κληνομιά.

Έ ή έκφρασις τών ματιών φανερώνει, τι ύπάρχει στην καρδιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΟΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Όταν μεθούσε ό Βερλαίν

Ό Παύλος Βερλαίν ήτανε γνωστός στο Παρίσι τόσο γιά τήν ασύγκριτη ποιητική τέχνη του, όσο και γιά τις έκκεντρικότητες και τήν αλήθινη ζωή του. Ό μεγάλος αυτός ποιητής ήτανε ξεμέθυστος μονάχα όταν κοιμότανε. Μιά νύχτα, ό Πιέρ Λουίς, ό αδάνατος συγγραφέας τής «Άφροδίτης» και τών «Τραγουδιών τής Βιλντουσ», γυμνοήσε μόνος σπίτι του, σε μιά συνοικία τής Μονιάρτης. Έκει πού περπατούσε ειθε νάρχεται απ' τό άντικρινο πεδοροφίό ό Βερλαίν. Ό Λέλιαν— όπως άποκαλούσαν τον ποιητή ό φίλιό του—ήτανε ξεσοφωστος. Το κλασικό κόκκινο λαμποφάκι του άνεμιζότανε σαν αίματομένη σημαία. Τά μάτια του έλαμπαν άγρια, τό άσταθές βήμα του έπρόδιδε πός ήτανε μεθυσμένος—κι' ένω έκράδιαν άπειλητικά στον άέρα μιά χοντρή μαγκούρα, τήν όπεια δέν άποχωρίζτανε ποτέ, τά χειλή του ψιδύριζαν κατά άσυνάρτητες φράσεις...

Ό Πιέρ Λουίς, τό πλησίστιον τότε και τόν ρώτησε με μεγάλο σεβαρό πός ήτανε στην ύγεια του.

— Άκούς έκεί ή βροντοκόναζε τότε ό Βερλαίν, άκούς έκεί νά πουν ή καλιάνθρωποι πός ειμαι μεθυσμένος. Το ταντάσθηκες ποτέ σου, Λουίς, πός ήτανε δυανόν νά βρεθούν άνθρωποι στον κόμο πού νά μοι πουνε πός ειμαι μεθυμένος;

Ό Πιέρ Λουίς, ό όποιος έβλεπε τό μαιτρ πάντα τύφλα στο μεθιστο, δέν ήξερε τί ν' άπάντηση.

— Νά τολήσουν νά πουν πός ειμαι μεθυσμένος; έπανέλαβε ό Βερλαίν, πού δέν μπορούσε νά χωνέψη τήν προσβολή αυτήν, πού του ειχαγε κάνει προηγουμένως τίποτα φίλιό του.

Και ύστερα προσέθεσε: Δέν συνήθισαν άκόμα νά με βλέπουν κάθε μέρα μεθυσμένο; Έμένα ή φυσιολογική μου κατάσταση είνε νά ειμαι μεθυσμένος... Γιατί λοιπόν γιά μοι τό πουνε σαν κάτι ξεαιρετικό διηεν;

*** Η Τρέλλες του Μποντλαίρ

Ό ποιητής Κάρλοσ Μποντλαίρ, ό τραγικός Μποντλαίρ, δέν ήτανε καός άνθρωπος. Μά, όπως συμβαίνει μ' όλους τους ευγενικούς και λεπτούς ανθρώπους πού τους έπικρανε πολή ή ζωή και ύποψιραν πολή, ύποκρινότανε κάπου-κάπου τό θρηάδιο και τον κυνικό, ένω κατά βάθος έκαριε ψυχή παιδιού.

Οί άναγνωστα μας θα γνωρίζουν βέβαια τί ειπε, μιά μέρα, ένω καθότανε σ' ένα έπίσημο τραπέζι, στο διπλανό του, κάποιο καλοκάγαθο κύριο:

— Έχετε φάει ποτέ σας μυαλό μικρο παιδιού;...

Τό άνέκδοτο όμως πού θα σας διηγηθώμε τένοα, είνε πολυ πιδ νόστιμο.

Ένα βράδυ, βρισκότανε με τήν παρέα του σ' ένα καφενειο και συζητούσανε περι τέχνης. Ό Μποντλαίρ βρισκότανε τότε σε νευρική υπερεδιέγερση. Κάτι ήθελε νά πη, κάπου ήθελε νά ξεσπάση, μάν έβρισκε ούτε τον κατάλληλο στόχο ούτε και τήν κατάλληλη εύκαιρία.

Άξαφνα, ειθε νά μπαινή στο καφενειο μιά νεαρά και ώριωτάτη δεσποινίς, ή όποία άρχισε νά είνην τοιγύρω της εξεταστικές ματιές, άνα νά ζητούσε νά βρή κάποιον.

Ό Μποντλαίρ, χωρίς νά γάση καιρό, σηκώθηκε, τήν πλησίασε, τής έκανε μιά βαθειάν υπόκλιση και τής ειπε με τό πιδ σοβαρό ύφος του κόσμου:

— Ξέρετε, δεσποινίς, τί έπιθυμία με κατέλαβε, απ' τήν πρώην στιγμη πού σας ειδα;

— Όχι, τού άποκρίθηκε τό φτωχό τό κορίτσι, παραλολισμένο:

— Άπλούστατά,—έξακολούθησε ό Μποντλαίρ με τό ίλιο σοβαρό ύφος.—Νά σας κερμάσω στο ταβάνι απ' τά πόδια και νά σας φιλώ στο μέτωπο και στα μαλλιά!...

Όπου φύγει—φύγει ή δεσποινίς!... Τόν πέρασσε, και με τό δικηρο της ή κοπέλλα, γιά τρελλά!...

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΕ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Πλησιάζει νά γίνη κοινόν κτήμα όλου τού κόσμου ή έναεριοσυγκοινωνία με άεροπλάνο. Δέν έπαιφυλούνται όμως από αυτή όλα τά έθνη έξέισου, γιατί ό κόσμος φοβόται άκόμα τους αιθέρας.

Άπό μιά Γαλλική στατιστική έξαφνα πληροφορούμεθα σχετικώς ότι, έκείνοι πού ταξιδεύουν λιγώτερο με άεροπλάνα εινα οι Γάλλοι. Πρώτοι έρχονται οι Άμερικανοί, δευτερο οι Άγγλοι και τελευταίοι οι Γάλλοι!